

„Forøvrigt har ingen af de her faldne Udtalelser formaaet at forandre min Opfattelse,“ tilføjede han. „Tværtimod føler jeg mig yderligere bestyrket i min Overbevisning, og jeg maa derfor paa det alvorligste fraraade, at det af Vilh. Pram i Dag fremsatte Spørgsmaal kommer til at danne Grundlaget for en Forhandling ved vort Møde. Det vil efter min Mening kun bidrage til endnu yderligere at bortstøde dem, til hvem i hvert Fald adskillige af os — trods al Meningsforskel — stadig føler os knyttede ved hellige Baand.“

„Aa, det er jo blot Skræmmebilleder!“ udbrød Vilh. Pram atter med udstrakt Arm. „Der-som de Baand, du dér taler om, virkelig ikke skulde kunne taale Sandhedens Styrkeprøve — nu, saa lad dem i Guds Navn briste! Men det har saavist ingen Fare. Hvad der i Sandhed hører sammen, skiller Sandheden ikke ad! . . . Og det mener du jo i Grunden ogsaa selv, Sejling! Da vi i Gaar Aftes talte sammen inde paa dit Værelse, var vi jo ganske enige. Du mente jo ogsaa, at Tiden nu var kommen, da det aandelige Frihedskrav skulde rejses i sin fulde Styrke inden for Kirkens egen Grund.“

„Du maa ganske have misforstaaet mig,“ afbrød Højskoleforstanderen men blev i det samme